

La llei de consultes

GEMMA CALVET | Actualitzada el 22/02/2011 00:00

Avegades les situacions que genera la política s'acosten més al joc dels disbarats que a la lògica constructiva de la vida democràtica. Les distàncies institucionals entre Catalunya i Espanya van creixent a força de recursos al TC i de desaires del govern del PSOE a la gestió política del PSC. La gran excusa que van tenir en el desgavell del recurs contra l'Estatut és que el PP era el responsable, però ara, veient la pèrdua de poder polític a Catalunya, la defensa rígida de la centralitat torna a ser l'aposta forta del govern de Zapatero.

La llei de consultes va ser aprovada al Parlament només amb els vots del tripartit. Es pretenia donar sortida a una llacuna legal sobre les consultes populars i es va ampliar seguint les directrius de modernització de la Unió Europea (UE), que aconsellen afavorir la participació democràtica sobre qüestions de transcendència política. Convergència i Unió van justificar la seva negativa a donar-hi suport en el fet que la llei incorporava que les consultes havien de ser autoritzades per l'Estat. Paradoxalment, tot i aquesta concessió, el consell de ministres va acordar el darrer 23 de desembre recórrer la llei per invasió competencial, entenent que aquella previsió que es fa d'autorització estatal no és suficient.

Una vegada més, la vida democràtica catalana es troba en mans del Tribunal Constitucional, que, de moment, durant el temps que es tramita el recurs, ha suspès l'eficàcia de 32 dels 59 articles de la llei catalana adduint que no és el mateix *consultes* que *referèndums*. La situació és greu, ja que el motor dels recursos que s'interposen és únicament polític; i les conseqüències, la paràlisi política al nostre país. No cal acudir al dret, sinó a l'estricta sentit comú per comprendre que no és sostenible parlar d'invasió competencial quan la mateixa llei preveu l'autorització estatal sempre. Aquesta lògica rebuscada només s'explica per motius de por política. Les persones, i també les institucions, poden perdre el seny si els envaeix la por.

Efectivament, el 35% de participació en la consulta de Gràcia, aquest diumenge, en els preparatius de la campanya Barcelona Decideix, són el motiu més important que té el govern de l'Estat per tenir por i paraitzar la llei. La creixent cultura de participació política a Catalunya, feta evident en la manifestació en defensa de l'Estatut, i en el moviment de les consultes sobiranistes, han construït un contingut material del dret a decidir que va molt més enllà del que pot aturar un o cent recursos al Tribunal Constitucional. Hi ha canvis que es produeixen des de la capacitat dels moviments socials de donar-los forma, i a aquests dies ho estem veient a nivell internacional.

Això no impedeix que l'actual govern de Catalunya hagi de reaccionar amb més fermesa institucional davant de Madrid, i segurament haurà d'alinejar millor els rails de la via del tren per on circula el que el president Pujol anomenava la locomotora catalana. El tren de les autonomies està trencat. Ara la locomotora són la gent que està treballant per l'evolució democràtica. Ja no valen mitges tintes en un escenari on es priva la ciutadania de votar si demana permís. La mobilització social de les consultes que s'estan celebrant arreu del territori va molt més enllà del moviment sobiranista, ja que són una pedagogia constant d'empoderament ciutadà. Les generacions que estan creixent enmig del nou clima de participació viuen la democràcia de baix a dalt, feta des de la dimensió de comunitat, d'identitat i de respecte. Quan es pregunta en una consulta, es renuncia a imposar a l'altre un model de projecte polític, i aquesta es la millor garantia de cohesió social. Si encabim en la vida democràtica totes les idees i horitzons, enfortim la democràcia i la ciutadania.

Davant els recursos al TC, creix la necessitat d'independència a força de fets objectius que Madrid genera, i que posen en evidència la manca de voluntat de reconèixer un espai polític i democràtic autònom. Ni tan sols es respecta el concepte estricte d'autonomia, que és la potestat de regir els assumptes propis. Però darrere del recurs interposat pel govern estatal també s'hi amaga la por a aquesta segona transició que s'apropa lenta però segura, amb tenacitat democràtica aquí i a altres indrets.

A Catalunya i al País Basc, el dret a decidir està obrint l'horitzó a noves possibilitats democràtiques. Ara la possible il·legalització de Sortu per uns informes policials criticats fins i tot per les associacions de la judicatura, posa en evidència que l'Estat no en té prou d'acabar amb la violència, sinó que té por d'acceptar uns resultats electorals que puguin fer avançar l'independentisme democràtic. Els partits hauran de situar-se en aquest nou model on tot està obert als canvis, i la posició acomodaticia d'alguns de negociar a la baixa pot ser objecte de sanció electoral. El panorama és tens, però no podem renunciar a

Tots els articles de:
Gemma Calvet

Follow @gcalvetbarot

L'optimisme si la ciutadania continuem treballant per avançar.

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

Les profecies de Rajoy

Mireia Manzano: "Em fa por l'engany. Que juguin amb els nostres sentiments i ens manipulin"

Calldetenes, manifestos i samaritans